"Зроду я так не зумію", —
сказав Молоденький Грім,
коли Діди Громи покотили
свої вози аж ген до пралісу.

"Коли б хто повчив,
то я і навчився б", —
знов сказав Молоденький Грім,
та тільки й того, що заходився
дрібних громенят люляти.

Люляв-люляв і задрімав...
А громенята повистрибували
з хмарин —
колисочок вовняних —
та й ну в крем’яхи гратися...

Сидить на призьбі дівчинка Олянка —
усміхається:
— Е, грому такого ні дівчата,
ні зайці не бояться!